

Güz Yağmurları Boşaldıkça

— Hasan POLAT · 12 Kasım 2011

güz yağmurları boşaldıkça sahra
çöl yangınları vurdukça kahıra bilenirdi bu yürek
ne şefkatler besler
ne umutlar emzirirdi
ne vurgunlara annelik yaptı bu beden
ne yangınlara ev sahipliği
sen gitmeden
ne kuzgunlarda yıktı bendini
düştü bir yangının ortasına
bir talanda vurdu kendini

kayıp giden yitklikleri
uçurum ağzı kahpelikleri
yalanlar kışlası ihanetleri
daha neleri neleri
şimdi yumruk sıkılmak vardı ya
vay kollarımın dermansız vakitleri

onca firarlara söz kesmişken
bunca fığanlara beşikken
gel de uyut kendini
bırakıp gittğin o şafak vakti
çarptığın kapıya yapışan iki deliği
gel de tıka
oradan nehirler sızmakta şimdi

sana mahkum
şu sol göğüs kafesimin çorak sualsizliğini
sal ırmak boylarına özgür bir kuş gibi

gel
gel de
ağustos sıtmasında sinekleri besleyen damarlarımda çatla
gel de
mayınlar döşeli umarsız suskunluğumda patla

daha bir kere bile kaybolmamışken gözlerinde
bir kere bile tutamamışken ellerini
çocuk saçlarının kanatan dikenlerini
törpülüyorum bak şimdi
dağarcığımdaki bakir sözcüklerin yetimliğini
bir boşluğa salıyorum
gördün mü yine dağıldın
haydi gel
gel de
topla kendini

hasan polat